



Arrest

nr. 55 653 van 8 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 november 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 oktober 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komen op 23 november 2009 België binnen en dienen een asielaanvraag in op 23 november 2009.

Op 8 juni 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 5 augustus 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 5 oktober 2010 geeft de arts-attaché haar advies inzake de beoordeling van de gezondheidsproblemen van verzoeker.

Op 8 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 8/6/2010 werd ingediend door:

G., A. R. (R.R.: 067110450781)

nationaliteit: Armenië (Rep.)

geboren te E. op 04.11.1967

S. S. geboren te J. op 2/6/1972

G. A. geboren te J. op 9/6/1991 (dos 6532770)

G. L. geboren te J. 17/6/1994

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Dat de arts-attaché uit het medisch dossier vaststelt dat betrokkene enerzijds een medicamenteuze behandeling volgt en anderzijds een specifieke behandeling voor zijn aandoening. Dat de arts-attaché opmerkt dat in het medisch dossier van betrokkene geen specifieke merknamen en/of stofnamen van de medicatie voor zijn aandoening worden gespecificeerd. Dat nadien geen aanvullende medische gegevens ter beschikking gesteld zijn omtrent te precieze aard van zijn behandeling. Dat de verwachte duur van de behandeling onbepaald is. Dat regelmatige opvolging door een specialist noodzakelijk is.

Wat betreft de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het land van herkomst verwijst de arts-attaché naar een mail van professor A. B. van het Arabkir Joint Medical Centre in Yerevan waaruit blijkt dat de nodige geneesmiddelen beschikbaar zijn en de relevante zorgen gratis zijn op voorschrift van de huisarts. Bovendien zijn de zorgen voor patiënten uit de sociaal zwakkere groepen en voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen, gratis. De aandoening van de betrokkene is opgenomen op de lijst voor gratis zorgen.

Ook verwijst de arts-attaché naar een ander schrijven van professor A. B. waaruit blijkt dat behandeling en opvolging van de aandoening mogelijk zijn in het land van herkomst. De betrokkene kan voor medische zorgen terecht in de lokale poliklinieken in de hoofdstad of in de regio's van Armenië, ofwel in gespecialiseerde medische centra. Specifieke opvolging is enkel mogelijk in de hoofdstad Yerevan of in de steden Gjoemri, Vanadzor en Spitak en is te betalen. Uit de demografische gegevens van betrokkene blijkt dat hij afkomstig is van en geboren is in Yerevan. In het medisch advies van de arts staat niet vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Op die manier kan hij zelf instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Gezien deze beslissing ook geldt voor de echtgenote en de meerderjarige dochter kan worden verondersteld dat zij ook een steentje bijdragen in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst.

Verder verwijst de arts-attaché naar de lijsten van geregistreerde geneesmiddelen in Armenië waaruit blijkt dat de vereiste medicatie geregistreerd zijn in Armenië en op voorschrift verkrijgbaar zijn.

Tenslotte verwijst de arts-attaché naar de medische attesten van 27/4/2010 waarin Dr V. P. stelde dat betrokkene zich (op dat ogenblik) niet kon verplaatsen en (op dat ogenblik) niet kon reizen, niet kon reizen naar zijn herkomstland en dat er een oorzakelijk verband is tussen het herkomstland en de specifieke toestand van de betrokkene. Nochtans werden noch een specifieke termijn noch een reden aangegeven van reisongeschiktheid op de betreffende attesten. Ook de precieze aard van dit oorzakelijk verband werd niet verder uitgediept. De arts-attaché besluit dat de betrokkene kan reizen aangezien uit de beschikbare medische gegevens blijkt dat betrokkene momenteel niet gehospitaliseerd is, noch dat er sprake is van een actuele instabiele medische toestand of een actuele medische contra-

indicatie op te reizen. Ook nadien werden door betrokkene geen aanvullende medische gegevens ter beschikking gesteld waarui dit zou blijken. Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele noodzaak tot mantelzorg.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

3)

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : prangende humanitaire situatie) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste ernstig middel: Schending van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980

Overwegende dat overeenkomstig artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument die op een zodanige wijze lijdt aan een ziekte en deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, een machtiging tot verblijf kan aanvragen bij de Minister of zijn gemachtigde;

Overwegende dat op 8 juni 2010 vertogers een dergelijk regularisatieverzoek indienden in handen van de verwerende partij;

Overwegende dat de verwerende partij middels beslissing van 8 oktober 2010 het verzoek ex artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ontvankelijk verklaarde;

Overwegende dat vervolgens de verwerende partij beslist dat het verzoek dient te worden afgewezen als zijnde niet gegrond;

Overwegende dat de verwerende partij in haar beoordeling terugplooit naar het advies van dokter G. K., geneesheer-attaché, de dato 5 oktober 2010 gericht aan de verwerende partij met de volgende conclusie:

(...)

Overwegende dat alhoewel de geneesheer-attaché aangeeft dat de medische behandeling bestaat in Armenië zij aangeeft dat in haar advies op geen enkele wijze rekening wordt gehouden met de beschikbaarheid van de medische behandeling en de toegankelijkheid van de zorgen in het algemeen, en voor vertogers in het bijzonder;

Overwegende dat vertogers wil laten gelden dat iedere medische behandeling technisch-medisch mogelijk is in de ganse wereld maar dat alvorens te beslissen de verwerende partij grondig dient te onderzoeken of de medische behandeling ook beschikbaar is en in Armenië en voor vertogers financieel toegankelijk;

Overwegende dat de geneesheer-attaché aangeeft dat psychische zorgen gratis zouden zijn op voorschrift van een huisarts maar dat er in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat;

Dat de zorgen in basis gratis zijn voor patiënten uit sociaal zwakkere groepen of patiënten met ziekten opgenomen op de lijst voor gratis zorgen maar dat de facto de verwerende partij weet dat buiten de grote centra deze zorgen niet kunnen worden toegekend daar waar de infrastructuur gewoonweg er niet toe bestaat, in de grote centra wel weze het mits betaling;

Dat wat betreft de gemiddelde kostprijs van een consultatie bij een arts en hoeveel de kostprijs is van een consultatie bij een specialist laat de geneesheer-attaché in het midden , hetzelfde geldt voor de prijs van de medicijnen;

Dat bovendien Armenië een land is waar de parallelle economie welig tiert waarbij het zeker niet uitgesloten is dat alvorens toegang te krijgen tot de zogenaamde gratis zorgverstrekking er aanzienlijke bedragen onder tafel dienen te worden betaald aan de hulpverleners;

Overwegende dat het niet opgaat te stellen dat de medische behandeling bestaat en toegankelijk is en bovendien gratis zou zijn wat wordt betwist door vertogers daar waar bovendien het algemeen gekende informatie is dat psychische gezondheidszorg in Armenië nauwelijks toegankelijk is en zelfs indien deze al zou worden geboden sociaal en financieel voor vertogers niet kan worden verkregen;

Overwegende dat vertogers laten opmerken dat het advies louter gegeven wordt in medisch technische zin maar geen enkele evaluatie wordt gegeven aangaande de toegankelijkheid van de zorgen en de opvolging in continuïteit van de medische zorg;

Overwegende dat de verwerende partij slechts het eerste deel van het advies, zijnde de medisch technische zin overneemt, volledig nalaat te onderzoeken in welke mate de medische psychische bijstand kan worden gegarandeerd in Armenië, bovendien nalaat te kijken of deze financieel haalbaar is voor vertogers laat staan dat deze überhaupt toegankelijk zouden zijn voor vertogers;

Overwegende dat de beslissing dan ook werd genomen in strijd met artikel 9ter van de wet van 15 december 1980;

Dat de bestreden beslissing dan ook onterecht werd genomen en dient te worden vernietigd; Dat onderhavig beroep dan ook ontvankelijk is en gegrond;"

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de bestreden beslissing melding maakt van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid voor verzoekers van de medische behandeling, en dat bijgevolg uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing het tegendeel blijkt van wat verzoekers beweren. De verwerende partij wijst erop dat verzoekers zich in het middel beperken tot het uiten van ongestaafde beschouwingen en geen enkel concreet element of stuk bijbrengen waaruit zou moeten blijken dat de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer of de gemachtigde aangaande de situatie in het land van herkomst onjuist zouden zijn. Deze vaststellingen zijn overigens niet zomaar tot stand gekomen maar na onderzoek van de situatie in Armenië en na het raadplegen van specialisten ter plaatse. Verzoekers kunnen met hun loutere beweringen de stukken van het dossier niet tegenspreken. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat werd onderzocht dat de zorgen voor patiënten met bepaalde ziekten gratis zijn en dat de aandoening van verzoeker is opgenomen op deze lijst voor gratis zorgen. Tevens blijkt de opvolging mogelijk in Yerevan, de stad waar verzoekers vandaan komen. Verzoekers' beschouwingen als zou er niets worden vermeld over de kostprijs van doktersbezoek en medicatie zijn dan ook manifest onjuist nu in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat de zorgen gratis zijn.

De verwerende partij meent dat zowel uit het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer als uit de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris duidelijk blijkt dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Armenië behandeling en opvolging beschikbaar zijn en verzoeker ook kan reizen naar dit land.

2.1.3. In de repliekmemoire herhalen verzoekers het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.1.4. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en uiten kritiek op de inhoud van de bestreden beslissing, zodat wordt aangenomen dat zij tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer [of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde] die daaromtrent een advies verschaft.

*Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.
(...)”*

Verzoekers voeren aan dat de arts-attaché in haar advies aangeeft dat zij geen rekening houdt met de beschikbaarheid van de medische behandeling en met de toegankelijkheid van de zorgen in het algemeen en voor verzoekers in het bijzonder. Verzoekers menen dat de verwerende partij grondig diende te onderzoeken of de medische behandeling ook beschikbaar is in Armenië en financieel toegankelijk voor verzoekers. De verwerende partij heeft dit echter niet gedaan en laat volledig na om te onderzoeken in welke mate de medische psychische bijstand kan worden gegarandeerd in Armenië, of deze financieel haalbaar is voor verzoekers en of deze wel toegankelijk is voor verzoekers. Voor het overige uiten verzoekers de kritiek dat de verwerende partij volgens hen weet dat de zorgen niet kunnen worden toegekend buiten de grote centra en in de grote centra dan enkel nog tegen betaling, dat de kostprijs voor een consultatie in het advies van de arts-attaché in het midden gelaten wordt, dat in Armenië de parallelle economie welig tiert waardoor er misschien aanzienlijke bedragen onder tafel moeten worden betaald vooraleer er zorgverstrekking is en dat het algemeen gekende informatie is dat psychische gezondheidszorg in Armenië nauwelijks toegankelijk is en anders wel financieel onhaalbaar voor verzoekers.

Verzoekers kunnen niet gevolgd worden waar zij aanvoeren dat niet werd nagegaan of de nodige zorgen in Armenië beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië. Vooreerst wijst de Raad erop dat de arts-attaché in haar advies wel degelijk rekening heeft gehouden met de beschikbaarheid van de zorgen in Armenië: *“Hierbij dient opgemerkt te worden dat enkel rekening gehouden werd met de beschikbaarheid van de medische behandeling in medisch – technische zin.”* Uit deze zinsnede en uit de bewoordingen van het advies van de arts-attaché blijkt dat zij een onderzoek heeft gevoerd naar de beschikbaarheid van de medische behandeling. Zij stelt verder in haar advies dat *“een verdere evaluatie van de toegankelijkheid van de zorgen (...) eveneens (is) aangewezen om de continuïteit in de medische zorgen te garanderen”* maar dat dit buiten de context van het medisch advies valt. De arts-attaché heeft dus in haar advies een onderzoek gevoerd naar de beschikbaarheid van de zorgen en niet naar de toegankelijkheid.

Vervolgens wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat er eveneens een onderzoek werd gevoerd naar de toegankelijkheid van de zorgen voor verzoekers. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Uit de demografische gegevens van betrokkene blijkt dat hij afkomstig is van en geboren is in Yerevan. In het medisch advies van de arts staat niet vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Op die manier kan hij zelf instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Gezien deze beslissing ook geldt voor de echtgenote en de meerderjarige dochter kan worden verondersteld dat zij ook een steentje bijdragen in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst.”

Verder wordt er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat de relevante zorgen gratis zijn op voorschrift van de huisarts, dat de zorgen voor patiënten uit sociaal zwakkere groepen en voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen, gratis zijn en dat verzoekers aandoening opgenomen is op de lijst voor gratis zorgen. Inzake de specifieke opvolging wordt erop gewezen dat deze enkel te verkrijgen is in de hoofdstad en in drie andere steden en te betalen is. In dit verband wijst de gemachtigde erop –zoals hierboven weergegeven- dat verzoeker afkomstig is van de hoofdstad en dat hij zelf kan instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp omdat hij niet arbeidsongeschikt is en dat zijn vrouw en meerderjarige dochter ook hun steentje kunnen bijdragen.

Verzoekers kunnen dus niet met goed gevolg voorhouden dat niet werd onderzocht of de noodzakelijke zorgen die in Armenië wel beschikbaar zijn, ook voor hen toegankelijk zijn.

Inzake de concrete kritiek van verzoekers merkt de Raad op dat verzoekers niet betwisten dat de aandoening van verzoeker voorkomt op de lijst voor gratis zorgen. Verzoekers menen dat de zorgen niet kunnen worden toegekend buiten de grote centra maar de Raad stelt vast dat verzoekers niet betwisten dat ze afkomstig zijn uit de hoofdstad, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld. Verzoekers bevinden zich dus vlakbij de grote centra. Inzake de betaling en de kostprijs van behandeling en medicatie merkt de Raad op dat in de beslissing er enerzijds op wordt gewezen dat de zorgen gratis zijn en anderzijds dat erop wordt gewezen dat verzoeker niet arbeidsongeschikt is en dus zelf kan instaan voor de eventuele kosten van de behandeling, met hulp van zijn echtgenote en meerderjarige dochter. Verzoekers betwisten dit niet. Waar verzoekers erop wijzen dat zij eerst geld "onder tafel" zullen moeten betalen vooraleer toegang te krijgen tot zorgen, is dit een loutere bewering die zij niet staven met concrete gegevens en die geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing. Ook waar verzoekers beweren dat het "algemeen gekende informatie is" dat psychische gezondheidszorg nauwelijks toegankelijk is en alleszins sociaal en financieel voor verzoekers niet te verkrijgen is, beperken verzoekers zich tot een loutere bewering die zij niet staven met enig begin van bewijs en die niet van die aard is dat de motieven van de beslissing erdoor ontkracht zouden worden.

Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, terzake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Tweede ernstig middel: Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken, juncto artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en het Zorgvuldigheid- en Redelijkheidsbeginsel

1. Eerste onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat de verwerende partij haar beslissingen met redenen moet omkleden met vermelding van de omstandigheden van de zaak;

Overwegende dat deze verplichting onderworpen is niet alleen aan de Wet van 15 december 1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991;

Dat de motivering zowel in Feite als in Rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;

Dat de motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;

Dat in ieder geval onduidelijke, onnauwkeurige, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn;

Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich in feite dan ook beperkt tot de overname van het medisch-technische luik van het advies van dokter G. K., geneesheer-attaché, maar volledig nalaat in te gaan op de evaluatie van de toegankelijkheid van de zorgen en onderzoek van het verlenen van de continuïteit van de medische zorgen voor eerste vertoger;

Overwegende dat in het motiverende gedeelte duidelijk slechts wordt overgenomen het medische technische luik van het advies en wordt gesteld dat op basis van het louter bestaan van psychologische bijstand in Armenië deze ook maar voor vertogers toegankelijk en betaalbaar zou zijn en dit in weerwil van de opmerking van de geneesheer-attaché dat er geen systeem van sociale zekerheid bestaat in Armenië en in principe de gespecialiseerde bijstand

Overwegende dat van feitelijke gratis gezondheidszorg dan ook geen sprake is en dit ook niet werd onderzocht door de verwerende partij:

Dat meteen de administratieve beslissing van de verwerende partij zich stoelt op een onwettige basis en dient te worden vernietigd;

Overwegende dat in de gegeven omstandigheden de motivering dan noch als draagkrachtig, deugdelijk in feite, noch in rechte kan worden aanzien,, bovendien niet afdoende, zodat de vernietiging van de akte zich opdringt;

2. Tweede onderdeel: de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid

*Overwegende dat bovendien de motivering niet correct is, dat de administratie perfect op de hoogte is van de toestand in Armenië en het feit dat de Armeense overheid geen sociale zekerheid organiseert, bovendien de toegang tot psychische medische hulpverlening quasi onbestaande is en indien er al sprake zou zijn van bestaande psychische en psychiatrische bijstand deze slechts wordt aangeboden tegen betaling en in de centrumsteden, bovendien gelet op de prijsklasse niet toegankelijk is voor vertogers zodat de beslissing getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid;
Dat minstens op deze grond de beslissing als niet zorgvuldig dient te worden aangemerkt en de beslissing moet worden vernietigd;
Dat vertogers dan ook een verder verblijf in België niet mag worden ontzegd.”*

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat uit lezing van de toelichting bij het middel blijkt dat verzoeker inhoudelijke kritiek levert op de beslissing en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven ervan. De bestreden beslissing verschaft verzoeker voldoende inzicht om hem toe te laten de nuttigheidsafweging te maken om eventueel een beroep in te stellen, de beslissing is genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel de juridische als de feitelijke grondslag zijn vermeld.

Vervolgens wijst de verwerende partij op haar repliek op het eerste middel en besluit dat de bestreden beslissing geheel terecht tot stand is gekomen op grond van afdoende en deugdelijke motieven. Verzoekers' beschouwingen vinden geen enkele grondslag in het administratief dossier, ze brengen geen bewijs aan van hun beweringen terwijl het advies van de ambtenaar-geneesheer en de bestreden beslissing tot stand zijn gekomen op basis van onderzoek, stukken en bevragingen bij specialisten ter zake.

2.2.3. In de repliekmemoire herhalen verzoekers het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.2.4.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf. Er wordt in de beslissing op gewezen dat de arts-attaché op basis van het medisch dossier heeft vastgesteld dat verzoeker enerzijds een medicamenteuze behandeling volgt en anderzijds een specifieke behandeling, dat de verwachte duur van de behandeling onbepaald is en dat regelmatige opvolging door een specialist noodzakelijk is. Er wordt vervolgd dat wat betreft de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het land van herkomst de arts-attaché verwijst naar een e-mail van professor A. B. van het Arabkir Joint Medical Centre in Yerevan waaruit blijkt dat de nodige geneesmiddelen beschikbaar zijn en de relevante zorgen gratis zijn op voorschrift van de huisarts, dat de zorgen voor patiënten uit de sociaal zwakkere groepen en voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen, gratis zijn en dat de aandoening van de betrokkene is opgenomen op de lijst voor gratis zorgen. Vervolgens wordt gesteld dat de arts-attaché verwijst naar een ander schrijven van professor A. B. waaruit blijkt dat behandeling en opvolging van de aandoening mogelijk zijn in het land van herkomst en dat men voor medische zorgen terecht kan in de lokale poliklinieken in de hoofdstad of in de regio's van Armenië, ofwel in gespecialiseerde medische centra, specifieke opvolging is enkel mogelijk in de hoofdstad Yerevan of in de steden Gjoemri, Vanadzor en Spitak en is te betalen. Vervolgens wijst de gemachtigde erop dat uit de demografische gegevens van verzoeker blijkt dat hij afkomstig is van en geboren is in Yerevan, dat in het medisch advies van de arts niet vermeld staat dat verzoeker arbeidsongeschikt is, dat hij op die manier zelf kan instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp en dat gezien deze beslissing ook geldt voor de echtgenote en de meerderjarige dochter, verondersteld kan worden dat zij ook een steentje bijdragen in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. Er wordt verder overwogen dat de arts-

attaché verwijst naar de lijsten van geregistreerde geneesmiddelen in Armenië waaruit blijkt dat de vereiste medicatie geregistreerd zijn in Armenië en op voorschrift verkrijgbaar zijn en dat de arts-attaché tevens verwijst naar de medische attesten van 27 april 2010 waarin Dr V. P. stelde dat verzoeker zich (op dat ogenblik) niet kon verplaatsen en (op dat ogenblik) niet kon reizen, niet kon reizen naar zijn herkomstland en dat er een oorzakelijk verband is tussen het herkomstland en de specifieke toestand van de betrokkene maar dat er nochtans noch een specifieke termijn noch een reden van reisongeschiktheid op de betreffende attesten werden aangegeven en dat ook de precieze aard van dit oorzakelijk verband niet verder werd uitgediept. De beslissing vermeldt dat de arts-attaché besluit dat de betrokkene kan reizen aangezien uit de beschikbare medische gegevens blijkt dat betrokkene momenteel niet gehospitaliseerd is, noch dat er sprake is van een actuele instabiele medische toestand of een actuele medische contra-indicatie om te reizen, ook nadien werden door verzoeker geen aanvullende medische gegevens ter beschikking gesteld waaruit dit zou blijken en uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele noodzaak tot mantelzorg. Er wordt vervolgens geconcludeerd dat niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, dat niet blijkt dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf, zodat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat, in tegenstelling tot wat verzoekers menen, er wel werd onderzocht of de zorgen toegankelijk en indien nodig betaalbaar zijn voor verzoekers.

Het eerste onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

2.2.4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit onderzoek van de bestreden beslissing en van de stukken van het dossier blijkt dat dit gebeurd is en dat zowel de beschikbaarheid als de toegankelijkheid van de medicatie en van de behandeling werden onderzocht. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. *In casu* is dit niet het geval. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat de bestreden beslissing steunt op een verslag van de arts-attaché en op stukken die terug te vinden zijn in het administratief dossier. Gelet op de analyse van voorgaand middel blijkt dat verzoekers met hun betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maken.

Het tweede middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET